

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 242/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. Č., bytom Ž., ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 35 Cb 517/95, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. Č. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 3. októbra 2005 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. októbra 2005, označeným ako „*Sťažnosť vo veci porušenia základného ústavného práva*“ Ing. I. Č., bytom Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 35 Cb 517/95.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola ako žalovaná účastníčkou konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 35 Cb 517/95. Vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom z 22. marca 2000, ktorý sťažovateľke dosiaľ doručený nebol. Sťažovateľka o tomto súdnom konaní a o vynesennom rozsudku vôbec nevedela až do 10. augusta 2005, keď na základe začatého exekučného konania vedeného proti sťažovateľke súdnym exekútorom nazrela na Okresnom súde Žilina ako exekučnom súde do spisu a z neho zistila, že rozsudkom krajského súdu č. k. 35 Cb 517/95-80 z 22. marca 2000 bola zaviazaná zaplatiť K. banke, a. s., P. 590 766,44 Kč s príslušenstvom. Ďalej zo spisu zistila, že krajský súd jej podľa § 29 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku uznesením z 28. januára 2000 ustanovil opatrovníka, a to bez toho, aby tomu predchádzalo dostatočné šetrenie majúce za cieľ zistiť miesto jej pobytu. K ustanoveniu opatrovníka došlo bez toho, aby na to boli splnené zákonom ustanovené podmienky.

Podľa názoru sťažovateľky postupom krajského súdu, ktorý považuje rozsudok za právoplatný, jej bolo odopreté právo podať proti rozsudku odvolanie, a tak sa domáhať svojho práva na súde. Postupom krajského súdu prišla aj o možnosť v zákonnej lehote požiadať o obnovu konania. Rovnako sa premeškala aj lehota na podanie mimoriadneho dovolania. Rozsudok považuje okrem toho aj z vecného hľadiska za neprijateľný.

Sťažovateľka na základe uvedených skutočností žiada vysloviť porušenie práva na súdnu ochranu a priznať jej primerané finančné zadosťučinenie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv lebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu pred porušením základných práv a slobôd v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a základných slobôd nerozhoduje iný súd.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie, podľa ktorého krajský súd konal a rozhodol bez toho, aby sa sťažovateľka o existencii súdneho konania a o vydanom rozsudku dozvedela, keďže považoval sťažovateľku za osobu, ktorej pobyt je neznámy, a ustanovil jej opatrovníka, ktorému aj doručil rozsudok. Podľa názoru sťažovateľky zákonné podmienky na ustanovenie opatrovníka v skutočnosti splnené neboli.

Podľa názoru ústavného súdu za uvedeného stavu má sťažovateľka zachovanú možnosť domáhať sa súdnej ochrany podaním odvolania proti rozsudku krajského súdu č. k. 35 Cb 517/95-80 z 22. marca 2000. Ak je totiž pravdou, že opatrovník jej bol ustanovený neprávom, potom dosiaľ pretrváva stav, keď jej nebol rozsudok doručený. To zároveň znamená, že lehota na podanie odvolania sťažovateľke ešte ani nezačala plynúť a rozsudok nie je možné považovať za právoplatný. Na základe odvolania odvolací súd bude musieť preskúmať, či opatrovník bol alebo nebol ustanovený v súlade so zákonom.

Keďže právomoc poskytnúť ochranu označenému základnému právu sťažovateľky prináleží v tomto prípade všeobecnému súdu, je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 240/04) ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2005